

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **ZIMBO CZECHIA s. r. o.**, se sídlem Na Zátorách 8, Praha 7 – Holešovice, zastoupená JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 6 – Karlín, proti žalované: **Státní veterinární správa**, se sídlem Slezská 7, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2011, č. j. SVS/5073/2011, o návrhu žalobkyně na postup podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 78 Ad 42/2012,

t a k t o :

Věc vedená u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 78 Ad 42/2012 **se nepřikazuje** Městskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se svou žalobou, kterou původně podala dne 12. 3. 2012 u Městského soudu v Praze, domáhala, aby soud zrušil v záhlaví uvedené rozhodnutí žalované, kterým bylo změněno rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Olomoucký kraj ze dne 13. 7. 2011, č. j. KVSMOL-3782-25/7-09/Hr.

[2] Podáním ze dne 13. 3. 2012 žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přikázal tuto věc Městskému soudu v Praze. Uvedla, že tento soud není podle právní úpravy místní příslušnosti správních soudů účinné od 1. 1. 2012 k řízení o žalobě místně příslušný. Žalobkyně poukázala na množství žalob směřujících proti rozhodnutím žalované, která se zabývají stejnou právní otázkou ve skutkově identických věcech, a konstatovala, že podle současné úpravy místní příslušnosti by soudní řízení probíhala po celém území České republiky. Vhodnost přikázání věci spatřovala žalobkyně ve svých finančních a časových úsporách (dojíždění k nahlížení do spisů, k účasti při jednání), a dále v tom, aby stejné věci týchž účastníků rozhodoval jeden soud. Městský soud v Praze zvolila proto, že žalobkyně i žalovaná v Praze sídlí.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 11. 4. 2012 vyslovil s návrhem na změnu místní příslušnosti z důvodu vhodnosti nesouhlas. Žalovaná nadto ve svém vyjádření

uvedla, že žalobkyně ve svém návrhu vědomě uvádí nepravdu, když tvrdí, že žalobkyně i žalovaná sídlí v Praze a dostavit se k soudu je tak pro oba jednodušší, jelikož slovy žalované dobře ví, že detašované pracoviště žalované, které se zabývá správním rozhodováním, sídlí v Brně.

[4] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 29. 5. 2012 návrh odmítl s tím, že je třeba nejprve vyřešit otázku, který soud je místně příslušný, a až poté je možno zabývat se návrhem na delegaci vhodnou.

[5] Usnesením ze dne 20. 7. 2012, č. j. 6 A 38/2012 - 52, Městský soud v Praze postoupil věc Krajskému soudu v Ostravě. Konstatoval, že není k projednání věci příslušný, neboť rozhodnutí v dané věci vydala Krajská veterinární správa pro Olomoucký kraj se sídlem v Olomouci; dle § 7 odst. 2 s. ř. s. je proto místně příslušným Krajský soud v Ostravě. Krajský soud s tímto postupem nevyslovil nesouhlas ve smyslu § 7 odst. 5 věty druhé s. ř. s.

[6] Krajský soud v Ostravě předložil dne 25. 9. 2013 Nejvyššímu správnímu soudu návrh žalobkyně na přikázání věci sp. zn. 78 Ad 42/2012 Městskému soudu v Praze dle § 9 odst. 2 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud věc posoudil a dospěl k závěru, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro postup podle § 9 odst. 2 s. ř. s. Podle zmíněného ustanovení „*Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.*“ Zdejší soud vycházel z toho, že citované ustanovení odráží skutečnost, že delegace vhodná, tj. přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je pouhou výjimkou ze zásady trvání místní příslušnosti a z ústavní zásady zákonného soudu a soudce. Vzhledem k tomu, že jde o výjimku z obecného pravidla určení místní příslušnosti, je třeba tuto výjimku vykládat restriktivně. Z tohoto důvodu k ní lze přistoupit jen v ojedinělých a odůvodněných případech, v nichž by projednání věci jiným než místně příslušným krajským soudem znamenalo z komplexního pohledu hospodárnější, rychlejší či po skutkové stránce spolehlivější a důkladnější posouzení věci (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003 - 26, publikované pod č. 305/2004 Sb. NSS, případně nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 144/2000, publikovaný pod č. N 172/24 SbNU 281).

[8] Samotná skutečnost, že žalobkyně si není schopna zajistit zastoupení advokátem jinak než na základě hodinové odměny, což se váže s nárůstem jejích výdajů, a zastoupení místním advokátem (tedy advokátem sídlícím v obvodu Krajského soudu v Ostravě) rovněž nepovažuje za přijatelné, neodůvodňuje přikázání věci soudu, který by jinak dle § 7 s. ř. s. nebyl příslušný. Ani skutečnost, že správní orgán druhého stupně má sídlo v obvodu Městského soudu v Praze, neodůvodňuje přikázání věci tomuto soudu. V dané věci totiž zdejší soud neshledal, že by delegaci vhodné svědčily podmínky hospodárnosti či rychlosti řízení. Pojem hospodárnost řízení přitom nelze vztahovat pouze k nákladům řízení, které vznikají účastníkům řízení, ale je zapotřebí na něj nahlížet v kontextu celého řízení a především jej vykládat v úzké souvislosti s pojmem rychlosti řízení, jakož i jinými důležitými důvody pro delegaci vhodnou. Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval,

pokračování

že samotná skutečnost, že stěžovatel či jeho zástupce mají sídlo v obvodu jiného soudu, se nepovažuje za dostatečný důvod pro delegaci vhodnou (srov. výše citované usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003 - 26, a na něj navazující další rozhodnutí tohoto soudu).

[9] Žalobkyně též poukázala na to, že již v minulosti podala správní žalobu k Městskému soudu v Praze, která se zabývala problematikou popsanou v její nynější žalobě. Žalobkyně uvedla, že žalovaná je v napadeném rozhodnutí vázána názorem právě Městského soudu v Praze, obsaženém v rozsudku vydaném v řízení vedeném pod sp. zn. 10 Ca 347/2009. Žalobkyně se tak domnívá, že by bylo vhodné, aby věc projednal Městský soud v Praze. Skutečnost, že Městský soud v Praze řešil v minulosti žalobu zabývající se obdobným typem správního deliktu, za který byla žalobkyně nyní pokutována, byla přímým důsledkem tehdejšího určení místní příslušnosti soudů ve správním soudnictví. Soudní řád správní přitom opustil koncepci určování místní příslušnosti podle sídla správního orgánu, který vydal rozhodnutí v posledním stupni (srov. nyní účinné znění § 7 odst. 2 s. ř. s.). Určení místní příslušnosti soudů je především věcí zákonodárce. Tím, že by zdejší soud připustil, že skutečnost, že se Městský soud v Praze danou problematikou zabýval v minulosti (a to v návaznosti na tehdejší určení místní příslušnosti), obecně bez dalších skutečností znamená důvod pro delegaci vhodnou, by popřel nynější pravidla, která zákonodárce zvolil pro určení místní příslušnosti, a tím i nepřipustnou extenzi moci soudní do moci zákonodárné.

[10] Žalobkyně se omezila jen na blíže nerozvedené tvrzení, že Městský soud v Praze se zabýval v minulosti správní žalobou s obdobnou problematikou jako v nynější žalobě, což není obecně důvod pro delegaci vhodnou. Přitom blíže nezmínila jakoukoli další individuální argumentaci ve vztahu k její podané žalobě a konkrétním podmínkám pro vhodnost, hospodárnost řízení nebo pro jiný vhodný důvod. Za takového stavu Nejvyšší správní soud důvod pro delegaci vhodnou neshledal.

[11] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených důvodů neshledal podmínky pro to, aby mohl věc dle § 9 odst. 2 s. ř. s. přikázat Městskému soudu v Praze.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2013

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu